

שְׂפִילָה לְהַמְדָּה

ו סיון התשפ"ג
מפטירין וְיָהִי בְּשָׁלְשִׁים שָׁנָה
(יחזקאל א, א)

פְּרִשְׁתַּת נְשִׂא

סיפור לשבת

"שמחת תורה" בשבועות

שאל המגיד מדובנא, מדוע לא נקבעה "שמחת תורה" בחג שבועות כיום מתן תורה?

ותירץ על פי משל, לאדם חשוך בניים שהלך אל הרופאים הגדולים ביותר, אך ללא הועיל. השיאו לו ידידו ומרעיו לפנות לעזרה אצל אחד מצדיקי ישראל שיצא לו שם כבעל מופת. עשה כעצתם ופנה אל אותו צדיק. עמד הצדיק בתפילה על אותו אדם, ומקץ ימים בישר לו בשמחה, בעוד שנה לך ולאשתך בת, ואולם תנאי אחד אני מתנה אתך, כי כל תראה בתך פני איש, עד לאחר שתכנס בכרית הנישואים ועד לאחר החופה, ולא - מות תמות הבת. בלית ברירה הסכים לתנאי, מיד בלדתה נשלחה הבת בלוויית שפחות חצר, לבית שעמד על אי בודד ומרוחק, הילדה גדלה וטופחה ע"י נשים בלבד, מדי פעם בפעם האם באה לבקרה, אולם אביה לא ראה את פניה.

כשגדלה הילדה, פנה אביה לאחד ממרעיו וביקש ממנו להשיא את בתו לבנו. אך אבי החתן השיב כי הוא רוצה לראות תחילה את הכלה, הסביר לו אבי הבת, כי דבר זה נבצר ממנו, אולם הסבר זה לא ריצה את האיש והוא מיאן לתת את בנו לבתו, פנה לעוד אנשים אולם כולם מיאנו להיענות להצעה בלי שראו את הכלה תחילה. לבסוף נודמן אדם אחד, בן למשפחה חשובה, אשר ניאות להשתדך לבתו בלי שראה אותה, בשל הנדוניה הגדולה שהובטחה לו מאת אבי הכלה.

לאחר החתונה ראה החתן לראשונה את הכלה, אולם אמר האיש בלבו, אמנם היא ניחונה בחן ויופי, אך שמא נבערה מדעת היא. המתין האיש כמה חודשים ורק כעבור חצי שנה בא אל חותנו, ואז הודה לו בתשואות חן על בתו הטובה והחכמה שנתן לו.

הנמשל, ביקש הקב"ה לתת תורה לישראל, חיזר הקב"ה עם התורה על כל האומות ולא קיבלוה, מה עשה - כפה על ישראל הר כגיגית ונתן להם את התורה, בעל כורחנו קיבלנוה, כי לא ידענו מה טיבה, רק כעבור זמן נודע לנו מה גדול ערכה ומה רב יקרותה של התורה שניתנה לנו, לפיכך לא ניתן לשמוח בשמחתה של התורה ולקבוע את יום שמחת תורה, רק חצי שנה לאחר מועד קבלתה.

{המגיד מדובנא}

אשא עיני

כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חיי האדם פרק ג' ועיני הבשר מחשיכות לראות את האור העליון

אומר ה"חמם סופר" (תורת משה בראשית) ב"שם בעל "ההפלאה" וצ"ל, שלפני החטא היו עיני הבשר הגשמיות של אדם ותנה כמעט סגורות, ואלו העינים הרחוקות שלהם היו מאירות, פי עיני הבשר של האדם הם המחשיכות את האדם להשיג את האור העליון, וכפי שהאדם סוגר את עיני הבשר שלו לבלי לפגם בקוון בראיות אסורות חס ושלום, כך נפתחות עיניו הרחוקות להשיג את סודות התורה ומצמקה, וכמו שכתוב (תהלים קלט יב): "ולילה פיוס יאיר - פתשכה פאורה", שפירושו, שפכל שיש יותר חושך בעיני הבשר הגשמיות של האדם, כך יש יותר אור בעיניו הרחוקות להשיג את האור הרחוק של התורה הקדושה ואת סודותיה. ולכן לפני החטא, פאשר לא היה לאדם ותנה יצר הרע, לא היה שם שום בושע ופרות דבר, והראיה - שמתחלה דבר ה' עמהם והם לא התבשו כלל, אבל לאחר החטא פאשר נכנס להם יצר הרע, נהיה אותו מקום פרוה, ולכן התמכאו האדם ואשתו, והקדוש ברוך הוא תפר להם עלה תאנה כדי שלא יתבשו. וכל זאת החל בראית העינים של תנה להסתכל בעץ, כמו שנגמר: "ותרא האשה פי טוב העץ למאכל וכי תאנה הוא לעינים ונתמד העץ להשפיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל", פי ראית העינים היא אפר גרמה לכל החטא הקדמון.

כל הנשמות היו כלולות באדם הראשון
והנה כתב האריז"ל, שכל הנשמות היו כלולות באדם הראשון, ולכן פאשר אדם הראשון חטא באכילת עץ הדעת, השתתפו עמו יחד כל הנשמות כלן, ומשום כך ב"שם שהפגם הראשון של כל הנשמות היה בחטא הראיה, כך הנשיון הראשון והעקרי של כל אדם בעולם תנה, הוא לשמור על ראיתו ועל קרשת עיניו בתקלית השלמות. מפני שכל ירי כך הוא מתקן את חלקו בחטא עץ הדעת, שנגרם פתוצאה מחטא הראיה, וממילא זוכה לתקן את נפשו בשלמות.

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
20:53	20:17	19:01	ירושלים
20:51	20:20	19:18	תל אביב
20:55	20:21	19:12	חיפה
20:52	20:18	19:17	באר שבע

הבן איש חי

שאלה: בענין הפיוטים שבסליחות, בענין אמירת

אליהו הנביא זכור לטוב. פיוט אליך ה' נשאתי עיני שאומרים בחודש אלול בסוף הסליחות אם יש צורך באמירתו כשאר הסליחות או אם הוא פיוט בעלמא ונ"מ דאם לא נשאר עת כ"כ ורוצים לדלג לפרקים אין בכך כלום גם רצינו לדעת למה בפיוט זה יש אות תי"ו /ת/ ב' פעמים גם יורנו בענין אמירת אליהו הנביא במוצאי שבת ק"ל פעמים שבא חכם אחד ואמר שמנהג ותיקין לומר בכל פעם אליהו הנביא זכור לטוב ואומרים שיש כונה בזה. יורנו מה יש בזה ושכמ"ה.

תשובה: על שאלה הראשונה כל מה שתמצאו

בתוך הסליחות ודוים ודברי סליחות מיוחדים על סדר א"ב תדעו שכולם הם נתקנו לצורך פיש בהם כונה כנגד בחינה פרטית. ותחלת הכל מתחיל אלפ"א בית"א /אלפא ביתא/ דרמנא וזו היא בעתיק דכורא ואחריה אנשי אמונה ב' בנוקבא דעתיק ואחריה תמהנו בכורא דא"א ואחריה אל תעש עמנו כלה בנוקבא דא"א ואחריה אלפ"א בית"א /אלפא ביתא/ של הודוי וזו באבא עלאה ואחריה אשמנו מכל עם זו באימא עלאה ואחריה אלפ"א בית"א /אלפא ביתא/ דאלהינו שבשמים זו ביש"ס ואחריה עננו אבינו זו היא בתבונה ואחריה אדון הסליחות בוחן לבכות זו בז"א ואחריה

עשה למען אמתך זו בלאה ואחריה מזמור נפ"א זו ברחל ואחריה אלפ"א בית"א /אלפא ביתא/ דפיוט אליך ה' נשאתי עיני זו בעיקב והנה בפיוט זה יש כונה פרטית בכל פסוק ופסוק ורק בפסוק של תי"ו /ת/ הנכפל לא יש כונה.

ומה שכלפ"א אות זה של התי"ו /הת/ היינו מפני כיון שאלפ"א בית"א /שאלפא ביתא/ זו אומרים אותה סוף הכל לכן כפלו אות תי"ו /ת/ כדי שיהיה הסיום באות אל"ף /א/ והיינו כי המנהג באלפ"א בית"א /באלפא ביתא/ זו לומר תחזן פסוק א' והקהל פסוק א' והסיום צריך להיות בציבור וההתחלה בחזן גם הטעם שלא רצו לעשות הסיום באות תי"ו /ת/ מפני שהיא סופא דכל דריגין ורגליה יורדות וכו' לכן בחרו לעשות הסיום באות אל"ף /א/ שהוא אות ראשון. ואשר שאלתם טעם המדקדקין לומר בכל פעם אליהו הנביא זכור לטוב הנה שמעתי כי מספר אליהו הנביא זכור לטוב עולה ארבע מאות ובה נכנעים ארבע מאות כוחות הסט"א בסוד והנה עבת בא ארבע מאות איש עמו כי השטן נטמן ביום שבת בנוקבא דתהומא רבא ובמ"ש = ובמוצאי שבת = יוצא ולכן מבדילין על הכוס להבדל מהם והנה ארז"ל אליהו בארבע והסוד פירש רבינו האר"י זצ"ל כי מיכאל ברדתו לעוה"ז מתלבש ביסוד המים ולכן מיכאל באחת וגבריאל מתלבש במים ובאש ולכן גבריאל בשמים אך אליהו זכור לטוב מתלבש בכל ד' יסודות כי אליהו דרגיה לתתא מן האי באר

כנו' בזוהר פ' ויצא ע"פ וירא והנה באר בשדה לכן אליהו בארבע עכ"ד וזה"ה. והנה כל יסוד כלול מעשר ועשר מעשר הרי ארבע יסודות הם ארבע מאות לכן אומרים אליהו הנביא זכור לטוב שהוא מספר ארבע מאות. ולכן אמר לו אליהו זכור לטוב לאותו חכם שהפיל עצמו מן הגג להנצל מן העבירה ובא לקבלו ואמר לו אטרחתן ארבע מאה פרסי ודו"ק.

ודע כי יש כונות גדולות באמירת אליהו הנביא זכור לטוב והיינו כי אליהו עם ה"א /ה/ של הנביא הוא אותיות א"ל הוי"ה כסדרן ואותיות נביא גי' ס"ג כמנין שם הוי"ה במילוי ס"ג וידוע כי שם א"ל הוי"ה הוא גי' אוכל והוא כונת המזון גם מן שם ס"ג נמשך מזונות לכן מברכים מזון הבית בברכת אליהו זכור לטוב ולכן זכתה הצרפית בזכותו לברכה של מזון גם אותיות זכור"ה הם מספר רל"ג כמנין הוי"ה במילוי יוד"ן /יודין/ ואהי"ה במילוי יוד"ן שעולין רל"ג כמנין זכור גם (אותיות) לטוב מספרם מ"ז כמנין חיבור הוי"ה אהי"ה שעולה מ"ז כמנין לטוב ולכן אמר דוד הע"ה ערוב עבדך לטוב. והיה זה שלום ואלו שדי' צבאות יעזור לי. כ"ה הקטן יחזקאל כחלי גר"ו.

{ שו"ת תורה לשמה }

ספר חסידים

סימן נ"ח

ארחץ בנקיון כפי זה המתפלל צריך לנקות ידיו במים ומברך על נטילת ידים על שם הכלי שנקרא אנטל בלשון חכמים או על שצריך להגביה ידיו אחר הנטילה לשון וינטלם וינשאם וכשם שצריך ליטול ידיו בתפלה כך צריך ליטול את ידיו לאכול לחם אבל לא לפרות וצריך לנגבם יפה וכל האוכל בלא ניגוב כאלו אוכל לחם טמא. ואסור לזלול בנטילת ידים אלא נוטל ברוב מים יפה וכל מי שהוא זהיר מיד נשכר שהוא מתעשר בזה כו' חסדא דא"ר חסדא אנא משאי מלא חפנאי מיא ויהבו לי מלא חפנאי טבותא. ובין לקטנים ובין לגדולים מברך על נטילת ידים ואשר יצר והבא מלהסך רגליו או מלהשתין ורוצה לאכול נוטל שני פעמים ואינו פוטר עצמו בנטילה אחת כי ברכת אשר יצר מפסקת והיא היסח הדעת. והמנקה ידיו בצורר או בקיסם מברך על נקיות ידים. האכילה - אינו יכול לנקותה כי אם במים וכל החוצץ בטבילה חוצץ בנט"ו. נכון שיהיה לו סובין מוכנים בכלים שאם יגע בחלב או בדם או בשאר איסור יעביר מיד בסובין כל הליכלוך אם יגע בשום מאכל או כלי פן ידבק בו ויאכל ואל יגרל אדם צפורני פן יכנס הטוט בהם ואמרו חכמים הטוט והבצק שתחת הצפורן אפילו כנגד הבשר חוצץ בנטילה ועוד שמא יכנס לתוכה חלב או דבר איסור ויהיה נכשל. ומעשה שראה אחד בחלום מת צדיק שנפטר ופניו ירוקות אמר לו מפני מה פניך ירוקות אמר לו משום שהיו צפורני גדולים וחלב נכנס בתוכם והייתי אוכל דבר חם בלא ניקור צפורנים והייתי מדבר בין ויכלו לברכת אבות וקדיש לפיכך טוב ליטול צפורני בכל ערב שבת והאוכל וידיו מלוכלכות בתבשיל והוא רוצה לשתות יין יקנה ידיו ויברך על היין וישתה שנאמר (תהלים קלד ב) שאו ידיכם קודש וברכו את ה'.

ספר חרדים

פרק סו [תשובה ה] | דברי פבושין

צריך אדם בשמעו קול הקורא להשקיע לעבודת מלכו של עולם, לשא קל וחמר מעגלון מלך מואב קשאמר לו אהוד דבר אלקים לי אליך (שופטים ג, ב), מיד ויעמד מעל הכפא, ככה יעמד אדם באימה ולא יתעצל. קתיב (ויקרא ב, יג) על כל קרבןך תקריב מלח, תרמו דמליח תרי הוא פורתח (חולין קיא, ב), הינו היסורין והדאגה וההקפעה, דקתיב (תהלים נא, ט) זבחי אלהים רוח נשקרה. וקשם שהמלח מקים הקשר קף היסורין, דקתיב אחר הקללות (דברים כט, ט) אתם נצבים, קלומר על ידי אלו היסורין אתם קמים, דקתיב (הושע ז, טו) ונאני יסרתי חוקתי ורועתם והדאגה והפחדות בלבן של אדם מקניע לבו יותר מקללות, פדאיטא במפסקת ברכות (ז, א). קתיב (מלאכי א, ו) ויאם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי, שקראנו תהנה בנים, דקתיב (דברים יד, א) בנים אתם לה' אלהיכם, וקראנו עבדים לו דקתיב (ויקרא כה, נה) כי לי בני ישראל עבדים, והעבד ירא מאדוניו, וכן יכבד אב וכן אהבו, לכן צריכין לכבד אבינו שבשמיים. איה הוא כבוד, על דרך שאמרו באביו דכשר נדם (קידושין לא, ב) מאכיל ומשקה ומלביש, ואמרו ז"ל (זוהר ח"ג ויקרא ז, ב) ישראל [כפיכול] מפרנסים לאביהם שבשמיים, והינו דקתיב (במדבר כה, ב) את קרבני לחמי, וזה הכבוד קנים בקריאת הקרבנות, על דרך ונשלמה פרים שפתינו (הושע יד, ג). ועל ידי השינה ששנונו על הים עשינו לו יתברך מלבוש נאה, דקתיב (שמות טו, א) ויאמרו לאמר, וכשתרב [בית] המקדש קרעו, דקתיב (איכה ב, יז) בצע אמרתו, פדאיטא במדרש ילקוט בשירת בשלח (רמז רמא). ובתפלתנו אנו עושין עטרה לו כדפ"ש בזה בכתבה דוקתי (ח"א חיי שרה קלב, א; וישלח קסז, ב; ח"ג ואתחנן רס, ב) על פסוק (משלי י, ו) ברכות לראש צדיק, והעטרה בכלל הפלוש למלך. גם הוא יתברך מתקן לנו מלבושין לגן עדן חלוקא דרבנן ומעטרתנו, פדאיטא בגמרא (ברכות י, א) צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונתנון מזיו השכינה, תרי עטרה ומזון. ויושבין נמי, דעדיפי מפלאי עלאי, דקתיב (ישעיה ו, ב) שרפים עומדים, וקתיב (זכריה ג, ז) מהלכים בין העמודים האלה, והינו עיני בנאמני ארץ לשכת עמדי פדאיטא בספר בית מדות בשם המדרש.

חידושים לפרשה

זאת עבודת משפחת הגרשני, לעבד ולמשא. (במדבר ד כד)

(התשע"ד) נ"ל בס"ד דרך רמו, על פי מה שידוע, שאדם צריך לעבוד את הקב"ה בכל עת ובכל מצב, ואפילו הבריות מלעגיגים עליו, ישא ויסבול דבריהם, וימשיך בעבודת ה', ואדרבה שכרו כפול ומכופל, כי "לפוס צערא, אנרא" (=לפי הצער, השכר). וידועים דברי הרמ"א בתחלת השולחן ערוך (א, א): וְלֹא יִתְבַּיֵּשׁ מִפְּנֵי אָדָם הַפְּלִעְיָגִים עָלָיו בְּעִבּוּדַת ה' יִתְבַּרְךָ. עכ"ל. ואדרבה, אם מלעגיגים עליו ואינו משיב להם כגמולם, אזי זוכה שמחכפריים בזה עוונותיו, כמו שאמרו חז"ל (ראש השנה יז, א ועוד): כָּל הַמַּעֲבִיר עַל מִדּוֹתָיו, מַעֲבִירֵן לֹא עַל

כָּל פְּשָׁעָיו, שְׁנֵאמַר (מיכה ז, יח) "נושא עון ועבר על פשע" - למי נושא עון? למי שעובר על פשע. עכ"ל. וזה נ"ל בס"ד רמו הכתוב, ונקדים לבאר מלת "גרשוני", שכוונתה, על פי פשוטו של מקרא, למשפחות גרשון בן לוי, אך ברמו הכתוב: "גרשוני" - היינו "גרשו אותי" במלה אחת, כמאמר דוד המע"ה לשאול המלך (שמואל א כו, ט): "כִּי גֵרְשֹׁנִי הָיִים מִהִסְתַּפֵּחַ בְּנַחֲלַת ה'". ובוה יובן רמו הכתוב: "זאת עבודת משפחות הגרשוני", דהיינו זאת העבודה המוטלת על האדם, שמגרשים אותו מקיום המצוה, על ידי בזיונות וחרופים. ומה היא? "לעבוד ולמשא", דהיינו להמשיך לעבוד את ה' בתוך החרפה והבזיונות, ולשאת את הבזיונות, ולא להימנע חלילה מעבודת ה'. אמנם רמוז בזה גם שעל ידי זה שימשיך "לעבוד" למרות הבזיונות, על ידי זה יתקיים "ולמשא" - שהש"ת ישא עוונותיו וימחל לו עליהם, כדכתיב "נושא עון ועובר על פשע" - למי נושא עון? למי שעובר על פשע, שמעביר על מדותיו. ובפרט דבר זה ייאמר לבעל תשובה, כמו שכתב רבינו יונה בשערי תשובה (א, כח): וְעוֹד חָיֵב בְּעַל הַתְּשׁוּבָה לְהַפְּנֵעַ, וְלִקְצֵם עָלָיו לְהַתְּנַהֵג עַל הַדֶּרֶךְ שֶׁאֶמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּנֵנוּ לְבָרְכָה: וְהָיָה שֶׁל רִוּחַ בְּפָנָי כָּל אָדָם. וְיִשְׁלַח מִנְּהַי שְׂלֵא יִקְפִיד עַל חֲבֵרָיו. וְגַם לְכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִשְׁמַע אֵל יִתְּן לָבוֹ. וְלִהְעִבִיר עַל מִדּוֹתָיו, לְהַתְּכַפֵּר עַל עוֹנוֹתָיו, כְּמוֹ שֶׁאֶמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּנֵנוּ לְבָרְכָה: הַמַּעֲבִיר עַל מִדּוֹתָיו, מַעֲבִירֵים לֹא עַל כָּל פְּשָׁעָיו, מִדָּה פְּנֵד מִדָּה. וְזֶה פֶתַח תְּקוּנָה נִקְבֵד מֵאֵד, וְנֵאמַר (איכה ג, ל): "זֶהן פְּעֵפֶר פִּיהָ, אוֹלֵי יֵשׁ תְּקוּנָה. יִתֵּן לְמַכְהוֹ לְחַי יִשְׁבַּע בְּחֶרְפָּה". עוד יש לפרש הכתוב בדרך רמו לענין אחר, והוא מה שמוכר בגמרא מסכת חגיגה (טו, א) על "אלישע אחר", שלאחר שחטא הרבה, שמע בת קול אומרת: "שוכו בנים שוכבים, חוץ מאחר", דהיינו שגם אם ישוב בתשובה, לא תתקבל תשובתו. וכששמע זאת, איבד תקוה מלשוב בתשובה. אבל אמרו בספרים הקדושים, שהיה זה רק נסיון, כי אין דבר העומד בפני התשובה, והיה צריך אלישע בן אביה להמשיך לעבוד את הש"ת ולעשות תשובה, ובאמת אז היתה מתקבלת תשובתו. וזה רמו הכתוב: "זאת עבודת משפחות הגרשוני" - אף על פי ששמע בת קול, שהוא מגורש מאת הש"ת, ולא תתקבל תשובתו, זאת היתה עבודתו: "לעבוד ולמשא" - להמשיך לעבוד את ה', ולשאת את הדברים הנ"ל ולא להתחייס אליהם, כי באמת אין דבר העומד בפני התשובה!

בְּרַבְרָה ה' וְיִשְׁקַדְךָ (וי כד)

וברשי" מדברי רז"ל, יברכך שיתברכו נכסיך, וישמרך, שלא יבואו עליך שודדים ליטול ממונך. אם האב נותן לבנו מתנה, בעין יפה הוא נותן ובלב טוב, ומיעץ לבנו, איך להתנהג עם הממון שלא ילך לאבוד, אלא ארובה יתרבה ויתר ויותר. אולם עושר שבא מצד אחר ואינו ברכת ה', דהיינו גזל וחמס או ע"י חילול שבת וכדומה ע"י שאר עברות, אותן המעות לא באו מצד אוצרו הטוב של הקב"ה, אלא שהאדם חטף אותן מעצמו, ואין עין הקב"ה עליהם לטובה כלל, והם כלים ונאבדים מהר מן האדם, או שהאדם כלה ונאבד מהם, כמו שכתוב (ירמיהו יז), עושה עושר ולא במשפט בחצי ימיו יעובנו. ופרשו המפרשים, שהעושר כלה בחצי ימיו של האדם, או שהאדם כלה בחצי ימיו מן העושר ועווב אותו. ולפעמים בא הכליון עוד ע"י כמה מחלות וצרות ר"ל, עד שיצא שכרו בהפסדו, ושמתו מאז הנפכה לו לחוה ר"ל, וזהו שכתוב (משלי י כב) ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסיף עצב עמה, ורק אז הקב"ה משמר את ממונך מן המזיקים השודדים, אם באו אליך ביושר ובצדק. [חפץ חיים על התורה]

נצור לשונך מרע

הלכות רכילות | כלל ח סע"ף ב

וכן המשבח את אדם בפני חברו, (ב) במקום ששעל ידי זה יוכל להעלות בלב חברו תרעומות עליו, ועל ידי זה יוכל להסבב לו רעה, בכלל אבק רכילות הוא. על פן נראה לי, דיש לזהר מלשבח את ראוהן בפני שמעון שתפו, (או לאשה בפני בעלה, ולבעל בפני אשתו), ששיטיב עמו בהלואה או בנתינת צדקה ובשלום שחר שכיר, ששלים לו כראוי, וכל פיוצא בזה, כי מצוי הוא על ידי זה להעלות תרעומות בלב שמעון על שתפו ראוהן, ופעמים שישבב גם כן על ידי זה לראוהן הזק או מחלקת (וכן לאשה על בעלה, ולבעל על אשתו) בהשבו, כי הוא פגור את ממונו ברתגנותו.

(ב) במקום שעי"ז וכו'. גם זה נלמד ממה דאיתא לעיל [בח"א כלל ט' ס"א] שאסור לשבח אחד במקום שעי"ז גורם שיספרו בגנותו, וממילא הוא הדין לשאר רעה, דבגמרא ערכין (טז) איתא אל יספר אדם בטובתו של חברו שמתוך טובתו בא לידי רעתו, וכל רעות בכלל.

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות

עמותת "בצדקה תפוננו" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת פלכלית ע"י מתן סיוע פלפלי רחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מוענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה לילודת ולתנוק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים

לתרומות: בנק לאומי (10) | סניף 858 | מס' חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104 קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965 ניתן לתרום גם דרך "גדרים פלוס" ובאשראי בטלפון ובאתר

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון: alon@gamah.org - אימייל לכל מטרה אתר הגמ"ה - WWW.GAMAH.ORG 054-4785404 | 054-6091685

